

Csernus László Tamásné
(született Csongor Lilla Cicelle)
(1938-2018)

„Aki elment, az elment, de aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.”

Tisztelt Gyászolók! Kassák Lajos szavaival búcsúzom a volt kollégák, a Bányai Júlia Gimnázium pedagógusai, a munkatársak nevében egy örök bányaistól.

Egy örök bányais – Lilla nevezte így magát az iskola 1996-ban megjelent értesítőjében, amikor egy szubjektív iskolatörténetben összefoglalta a Bányai, és benne saját élete történetét.

1952-ben kezdődött ez a közös történet, amikor Csongor Lilla a Bányai – akkor egy évig még az Állami Szenczi Molnár Albert Leánygimnázium – tanulója lett. Közel 66 évvel ezelőtt. Ő azóta volt „Bányais”.

Kis kihagyást jelentett ugyan az öt egyetemi év, de 1961-ben újra „Bányais” lett, most már kémia-fizika szakos tanárként. És innen ment nyugdíjba 1993-ban, bár még három évig visszajárt tanítani, később pedig – amíg egészsége engedte – meglátogatni iskoláját, kollégáit.

Ennyi lenne a történet szárazon. De Lilla élete, munkája nem ennyi. Lilla a Bányaiiban szaktanár volt, osztályfőnök, szakszervezeti titkár, kémikus egyesületi tag, kirándulásszervező, a közös névnapok szervezője és versírója, a kollégák és technikai dolgozók pátyolgatója, a nyugdíjasok kapcsolattartója, az érettségi találkozók állandó résztvevője.

Pályája elején, 1964-ben a következőket írta róla akkori igazgatója, dr. Bán Ervinné: *„Igen jó pedagógiai érzékkel rendelkező nevelő, mely különösen osztályfőnöki munkáján látszik. Jól ki tudja alakítani az osztályközösséget. Törődik tanítványaival, azok szeretik.”*

Pályafutása alatt hét osztálynak volt osztályfőnöke, első két osztályának tagjai ma már nyugdíjasok. Utolsó osztálya, akiket 1991-ben érettségiztetett le, két évvel ezelőtt még felkereste, meghívta a 25 éves érettségi találkozóra, de Lilla erre eljönni már nem tudott.

Kétszagos tanárként természetesen ő is jobban szerette egyik tárgyát, a kémiát tanítani, de nagyon sok egészségügyi szakközépiskolás diák köszönhette neki a sikeres fizika érettségit is. Kémiából pedig még nyugdíjasként is ő készítette fel az anyagvizsgáló laboránsokat a szakmai vizsgára, ezzel az érettségi mellé szakmát is adva nekik. Aktív tagja volt a Magyar Kémikusok Egyesületének, néhány évvel ezelőtt örömmel mutatta meg a kollégáknak az egyesület lapjában megjelent cikkét, melyben természetesen iskolánkat is megemlítette.

Goethe mondta: *„Csak attól tanulunk, akit szeretünk.”* Én csak az utolsó két osztályát ismertem Lillának. Azt nem mondhatom, hogy minden diákja mindig tanult, még az ő kedvéért sem, de az biztos, hogy a diákjai szerették, így megvolt a lehetőség, hogy tanuljanak tőle.

Sok egyéb mellett mit adott Lilla a munkatársainak? Mindenekelőtt a vidámságát. Tudjuk, hogy érték súlyos csapások az életben, nagy veszteségek, komoly betegséggel kellett megküzdenie, de jókedve, életszeretete mindig segített talpra állni, legyőzni a megpróbáltatásokat.

Irigyelhettük pozitív életszemléletét, azt, hogy mindig mindenkivel megtalálta a hangot, a fiatal és az idős, a barátságos és morc kollégával, a tehetséges, a jó tanuló, a trehány és a problémás diákkal, a takarítóval, portással, a konyhásokkal, technikai dolgozókkal és

természetesen a szülőkkel is. Talán éppen ezért volt jó szakszervezeti titkár évtizedeken át, mert mindenkivel szót értett, mindenkinek a problémája érdekelte, és mindenkinek megpróbált segíteni. Talán ezt ismerték el többször is szakszervezeti kitüntetésekkel.

Végül egyetlen dolog, amit Lilla még adott nekünk, egyetlen mondat, amivel Brenyó Mihály igazgató úr 1993-ban a tanévzáró értekezleten Lilla nyugdíjba vonulásakor a búcsúztatását zárta: *„Az iskolához való hűség példaképe számomra Lilla.”*

Kedves Lilla! Kedves „Örök Bányais”! Én egy Szabó Magda idézettel búcsúzom:
„Csak azok halnak meg, akik egész életükben nem csináltak semmit. Aki tett valamit, nem magáért, hanem másokért, mindenkiért, az megmarad.”

(Dr. Lukács Lajos igazgató búcsúbeszéde)